

רן מגיע להוליווד (אבל בלי אשתו)

טופול, תתאלוף יוסי בן-חנן — כולם: וכולם התנשקו עם חתן השימחה, שנראה באמת כמו חתן, וחתמו על משהו שהסתבר, מאוחר יותר, כדגליישראל, ונגסו בגבינות וחזו באיזו מסכת לא-ברורה שהתינלה על הבימה, שבמהלכה חבש פקר כיפה, וצחקקו מפארודיה בנוסה הנשע החיזור. שבה יכבב הבעלים של המקום, אלי גיל. וכולם ריכלו היכן חרותה, אשתו של החתן (היא היתה שם!) שלא נהגה ככלת-השימחה. כולם התל-חשו על הסיבות לכך שאינה נוסעת עם בעלה ללוס-אנג'לס, ליתר דיוק — על "הסיבה".

לסיבה, על פי הרכילות המסתורית בבת לה במדינה זה יותר משנה, יש תואר אקרמי מרשים, והוא נחשב כבר-סמכא בתחום רפואת-העיניים. וגם הוא נשאר בארץ. כך גם חרותה פקרי-רונן, המשמשת כאחות באותו המוסד.

אולי זאת סתם רכילות מרירי שעת, אבל הגימה שבה נלחשו הפרטים מפה לאוזן, במוצאי-שבת, בבית-האדום היתה אף יותר מרירי

ממנו. בחורף שעבר, כשהתפוצץ הסיפור בהאידריעה, פגשתי (העור לם הזה 19.12.87), את פקר. היו לי ציפיות כגובה הסיפורים אודותיו. הגיע גבר נמוך-קומה, זקוף עד כדי מתיחה, עיני-תכלת ומאניירות של גבר הבקי בהילכות העולם הגדול. התלבטנו או היכן לאכול בתל-אביב. הגענו למיסערת שוהר-סיון. כן, כירושלים. פקר הציע: "בדרך — נרברו" או בדרך ריברנו-על מטוסים ועל קרבות-אוויר (אייך ישבתי לו על הונב?), על חברות, על גברים-נשים (אני מחפש אצל אשה חוכמה, ושיהיה לי איכפת לדבר איתה, להיחשף לפנייה?). במיסעדה, אחרי כמה כוסות יין לבן וכיבודים מיוחדים — פקר אהב את זה מאוד — הגענו גם למה שכונה בפי פקר "זה" — הש' מועות הלוהטות על כך שחרותה, אשת-נעוריו, מנהלת רומאן, מאחורי גבו המאצ'ואיסטי של פקר, ושנפרדים ולא-נפרדים, ושחברים התערבו כדי לעשות שלום-יבית. פקר נכנס למערכת-מיגננה,

רן פקר שר בכל כוחו שירי-מולדת. הכל הופתעו כאשר התגלה שהוא איש חרות. והכל ריכלו על מה שקרה בינו ובין חרותה

ארץ ישראל יפה" או ישנה" — כך ראו את עצמם מארגני פסטיבל-פקר. רן פקר (השם הוא ממקור רוסי. לא יודע מה פירושו!) — פירושו, במדינת-ישראל: טייס שברדף לארועים עצמו מאצ' עוד יותר מהולל, סמל הגבריות הישראלית, התשובה של חיל-האוויר לרוברט רפורד וגר-גורי פק גם יחד.

הפסטיבל החל בהזמנות, ש-נשלחו על-ידי חברי-המארגנים ל-כל המיומי בישראל. ההזמנות היו למסיבה בבית-האדום בפאתי ירושלים, שהפך שברדף לארועים הכוללים שירה-בציבור ועוד פעיר לויית נוסטלגיות בנוסה זה. להיות חבר בקלאב הנחחר הזה עלה 30 שקלים. שום-דבר בחיים לא בא חינם. הסיבה-למסיבה — מינויו של הגבר — הכי גבר בין הטייסים, והכי טייס בין הגברים, כקונסול ישראל בלוס-אנג'לס. ההברקה, הסתבר, היא דווקא של משה ארנס. נכון שהוא התייעץ ושאל, אבל הרעיון כולו שלו. מכל מקום — רן מגיע להוליווד!

כולם היו שם: יצחק מרדכי, אלוף פיקוד-הדרום, המככב בכל מסיבה שהיא בצפון ובמרכז, מנחם דיגלי, שהתלונן על כך שהתלוצצו בעיתונות באורח נורא ניכזי על שהותו הומנית באב-ברכיר, בקשר עם פרשת הסחיטה באמריקה, אני

שיעסקים כמו רוד קוליצ, אנשי-תיקשות בכירים, ראש השב"כ, דמויות פולקלוריסטיות כמו יצחק (ג'בלי הקטן) ג'בלי, אנשי-טל-וויזיה, עורכי-דין כמו אורי סלונים ויחיאל גוטמן, איש חיל-האוויר לשעבר ילו שביט, השחקן חיים

שעת: אז הנה מה שקרה ליהיר שבכולם, איך נפלו גברים! אחרי שלל מעלליו, והשלה המרשים עוד יותר של הסיפורים על מעלליו, קמה אשתו הלא-רדוקא צעירה וסירדה לו סיפור שלחבר'ה הטובים של ארץ-ישראל-יפה קשה להירגע

הכל שטויות!"

רן פקר לא השתגע לספר לאומה על הקורה איתו. "הבעייה", התלבט, "היא אם זה יהיה כתוב חיובי..."

אז הנה, חיובי ככל האפשר: "אני נוסע ללוס-אנג'לס ב-10 ביוני. לכמה זמן? משרד-החוץ זה תמיד שלוש שנים. אני בכלל לא פעלתי לקבל את התפקיד. לא יודע מי פעל. שמעתי על-כך, כמו כולם, ברדיו. זה בא לי בהפתעה גמורה. אני מבין שזה מינוי של שר-החוץ. אז עכשיו אני מסיים את עבודתי כסמנכ"ל לשיווק-זמיתוח במירסום, דחף. אני גם שם וגם מתכוון לנסיעה.

"מה מתאוס אומרים שאליעזר ז'רבין התערב בדבר מינוי? אף פעם! אף לא לשנייה גמורה!"

"לולא המינוי? הייתי ממשיך לעבוד עם אליעזר שנים רבות, בטח. אמרתי — לא תיכננתי לעצמי שום המשך מוליטי, כשהצטרפתי לאליעזר (שניהל אז את מערכת-ההסברה של

הליכוד). "לא התלבטתי לשנייה אם לקחת את התפקיד. לא הת' לבטתי. זה לא אני, זה לא אני. אני עוד שייך לדור... זה תפקיד, זוהי משימה.

"מי כיהנו לפני בתפקיד? א... אני יודע שלפני כיהן איתן בן-צור. הרי הייתי בחו"ל הרבה זמן, הרבה שנים.

"המסיבה? היה נחמד, נכון? אני חושב שהיה נחמד. מה פיתאום מנחם דיגלי אירגן? מיספר-הסלמון שלו היה על הנייר? מי אירגן? החברים! לא יודע למה היו כאלה שהרימו גבה. כל עוד שזה חברים וזה מהלב, כל זמן שעושים את זה באהבה... כל מי שנכחו במסיבה, אחד אחד, היו חברים. אני עברתי, אישית, על הרשימה, ואישרתי את השמות. כן, מארגנים לי עוד מסיבות.

"הרכילות? שטויות — הכל! אני בכלל לא מתעסק עם התיקשות. אומרים שאני כן מתעסק? אולי. לא מתעסק עם התיקשות טוטאלית. כל מה שנכתב, כל מה שאומרים — הכל שטויות."